

Interpellation av Erika Ullberg (S) om barnmisshandel som inte anmäls

Sverige införde 1979 förbud mot aga och barnmisshandel. I lagen står det att barn inte får utsättas för kroppslig bestraffning eller annan kränkande behandling. Trots det uppger Rädda Barnen att nästan vart sjunde barn någon gång blivit slaget av en vuxen i hemmet. Enligt statistik från Brå har antalet anmälningar om misshandelsbrott mot barn under 2010 ökat med 17 procent från föregående år. Under 2000-talet har antalet polisanmälningar om misshandel av barn 0–6 år ökat kraftigt. Från 938 fall år 2000 till 1 526 fall år 2007.

Alla som arbetar med barn och ungdomar i Sverige är skyldiga enligt socialtjänstlagen att anmäla misshandel och övergrepp. Endast misstanken räcker som skäl för anmälan. I socialtjänstlagen står det: ”Var och en som får kännedom om något som kan innebära att socialnämnden behöver ingripa till en underårigs skydd bör anmäla detta till nämnden. Myndigheter vars verksamhet berör barn och ungdom samt andra myndigheter inom hälso- och sjukvården och socialtjänsten är skyldiga att genast till socialnämnden anmäla om de i sin verksamhet får kännedom om något som kan innebära att socialnämnden behöver ingripa till en underårigs skydd.”

Lagen är alltså mycket tydlig gällande anmälningsansvaret och att det omfattar alla som arbetar inom både offentlig och enskild verksamhet. Trots detta visar nu en alarmerande undersökning att en stor andel av alla upptäckta fall av barnmisshandel inte anmäls. På SVT den 10 mars 2011 berättar Björn Tingberg, specialistsjuksköterska på Astrid Lindgrens barnsjukhus, att hälften av alla upptäckta fall inte anmäls: ”Den vanligaste orsaken till att misshandel inte kommer till myndigheternas kännedom brukar normalt vara att till exempel sjukvården inte har identifierat att det handlar om misshandel. Men i de fall vi har tittat på här har vi faktiskt till och med ställt en diagnos att barnen är misshandlade eller utsatta för sexuella övergrepp. Trots det har vi inte anmält mer än drygt hälften till socialtjänsten.”

Resultaten är skrämmande och helt oacceptabla. Skälen till denna allvarliga situation kan förstås vara flera. Hög arbetsbelastning, stress och underbemanning kan bidra till försummelse. Otydliga riktlinjer, undermålig information och uppföljning kan vara andra skäl. För att den personliga anmälningskyldigheten ska fungera krävs stöd och rutiner på varje arbetsplats. Personalgruppen måste återkommande diskutera dessa frågor och känna att det är självklart att våga och orka anmäla alla misstankar om våld, övergrepp och försummelse av barn.

Med anledning av ovanstående vill jag fråga ansvarigt landstingsråd:

Vad tänker du konkret göra för att säkerställa att personalen inom hälso- och sjukvården följer lagen och att alla misstänkta fall av fysisk och psykisk misshandel av barn anmäls till socialtjänsten?

Stockholm den 17 mars 2011

Erika Ullberg (S)